

[Per Hækkerup.]

det vil i hvert fald stille Danmark i en overordentlig vanskelig situation, sådan som vor udenrigshandel er orienteret. Hvilken holdning vi i så fald skal indtage, vil afhænge af det konkrete indhold af aftalerne og de muligheder, de byder os.

Som det er naturligt, at vi er med i de syvs drøftelser, er det klart i Danmarks interesse at udnytte alle andre muligheder for at få 17-lande-forhandlingerne i gang igen. Der findes inden for kredsen af de seks stærke kræfter, som ønsker en genoptagelse af sådanne forhandlinger. De findes især i Benelux. Hvis det skulle være muligt at få et fælles initiativ fra Benelux og de skandinaviske lande bragt i stand, er det vel ikke på forhånd udelukket, at det kan gøre indtryk på de større europæiske stater. En sådan vej er det rimeligt at forsøge, så meget mere som den ikke er i modstrid med de angivne formål for de syv. I hvert fald er det Danmarks klare og utvetydige interesse, at alt gøres for atter at knytte forhandlingstråden mellem de 17 lande.

Udfaldet af de løbende markedsforhandlinger kan få den allerstørste betydning for landets økonomiske fremtid. Tilsvarende gælder det, at de storpolitiske forhandlinger i Genève let bliver afgørende for hele det internationale klima. Forhandlingernes hidtidige forløb tyder ganske vist ikke på, at mere opsigtsvækkende resultater kan ventes. Alligevel må vi håbe, at det lykkes de fire udenrigsministre at finde sådanne kompromiser, at vejen banes for et topmøde. Det vil kræve indrømmelser fra begge sider, og selv om de sidste dages sovjetiske udtalelser tyder på ringe tilbøjelighed hertil, har man vel lov at håbe, at disse udtalelser er taktisk bestemt. At de vestlige lande er villige til indrømmelser, har allerede fundet udtryk under forhandlingerne. Hvor meget længere de kan gå, kan vanskeligt vurderes. De kan i hvert fald ikke gå så langt, at det betyder kapitulation over for de russiske krav. Men er der på begge sider god vilje

til at nå resultater, finder man sikkert også de fornødne formuleringer.

Forudsat at der ikke indtræder en forværing af den internationale situation, skulle Danmark have rimelige chancer for at fastholde sin økonomiske fremgang. Jeg tror, det sidste par års stabile udvikling for mange har bekræftet værdien af, at vi atter har en flertalsregering. Ikke mindst for det økonomiske liv er det betydningsfuldt, at der kan lægges en fast linje, som vel kan forhandles med oppositionen i enkeltheder, men som i kraft af flertallet giver det sikre grundlag, erhvervslivet kan disponere ud fra. Netop denne erfaring bekræfter rigtigheden af den beslutning, der for to år siden førte til den nuværende regerings dannelse.

Erik Eriksen: Den højtærede formand har, diskret, som det jo er hans natur, men alligevel særdeles tydeligt, forleden dag ladet falde et ord om, at der måske trods alt ved denne lejlighed var en mulighed for, at der blev talt kortere end sædvanligt. Nu er det vel altid svært sådan at love helt bestemt at tale meget kort, men jeg kan i hvert fald sige så meget, at jeg skal bestræbe mig for at holde mig til enkelte store, for mig at se konkrete spørgsmål.

Må jeg begynde med at sige, at for mig at dømme er det sådan, at den politiske interesse i denne tid samler sig om spørgsmål, der vedrører Danmarks forhold til udlandet, og jeg tænker her især på udenrigspolitikken, på forsvaret og på overvejelserne omkring det europæiske stormarked.

I disse uger har jo de 4 stormagters udenrigsministre med bisiddere fra Vest- og Østtyskland forhandlet i Genève. Det har vel hele tiden været den almindelige opfattelse, at denne konference ikke ville føre til store resultater. Det er åbenbart, at øst og vest, om jeg så må sige, taler forbi hinanden. Tiden er endnu ikke moden til en almindelig afspænding.

Det møde, som vel senere på sommeren kommer i stand mellem stormagternes regeringschefer, vil formentlig vise det samme,